

*Vikarens typiska vakar
på isvidden.*

Ute på isfälten utnyttjar vikaren de råkar som uppstår på grund av temperaturvariationer och vattenmassornas rörelser. Den kan också själv borra upp andningshål och vakar genom vilka den kravlar sig upp på isen och ner i vattnet igen. Som redskap använder den framlabbarnas vassa klor medan de starka baklabbarna fungerar som propellrar. En vikare sysselsatt med att tillverka ett andningshål roterar under vattnet som vilket borrbett som helst. Skrapljuden från klorna hörs vida omkring i det omgivande vattnet och till och med uppe på isen. Polartrakternas isbjörnar lever huvudsakligen på vikare och lokaliserar dem just med hjälp av dessa ljud.

Under hela vintern cirkulerar vikaren kontinuerligt mellan sina andningshål och ser till att de hålls öppna. Den är mycket skicklig på att hitta vakar och hål också i ett till synes enhetligt isfält. I mörkret under isen använder den sig av ett slags ekolodssystem för att hitta hålen. Varje säl har mellan fem och tio andningshål som kan ligga på flera hundra meters avstånd från varandra. Det konformiga andningshållets övre öppning är ofta så liten att bara nosspetsen får rum att tränga upp i luften. Tack vare sina många andningshål kan vikaren lättare hålla sig undan sina värsta fiender, isbjörnen och människan.

*Dags för ett andetag, det som
forna tiders jägare hade tålamod
att vänta på i hopp om byte.*

